

København Ø, 15/1,2013.

Til Kulturminister Marianne Jelved, Folketingets Kulturudvalg, Minister for Forskning, Innovation og Videregående uddannelser Morten Østergaard og udvalget for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser

Vi har i meget lang tid efterhånden hørt, hvordan den ene politiker efter den anden står frem og tilkendegiver, at de gerne ser vore unge tage udenlands og uddanne sig yderligere.

Men hvad sker der for flere af de unge, når de så faktisk gør det?

I vores datters tilfælde var situationen som følger sidste forår: Hun havde søgt om optagelse på det toårige Masterstudium på den yderst velrenommerede kunstafdeling, The Slade, på University College London, og efter fremsendelse af en temmelig omfangsrig portfolio blev hun kaldt til samtale derovre, hvor hun bl.a. skulle dokumentere og forklare sine værker. Derefter blev hun sendt ned til "the bursar"/kvæstoren, som bad hende redegøre for, hvordan hun ville skaffe de nødvendige midler til at studere i England, der jo som bekendt har ret høje studieafgifter. (I studieåret 2012-2013 £ 7.750)

Vores datter er ligesom mange andre unge vant til tro på egne muligheder, og hun fik da også efter ca. en måned tilsagn om at hun kunne starte på sit valgte Master-studium derovre, hvis hun bestod en TOEFL – test på højt niveau (en slags sprogtest, hvor både læse-, lytte-, tale- og skrivefærdigheder bedømmes). Også den klarede hun og kunne nu se frem til en lykkelig studietid i London, når hun altså fandt sig et ikke for dyrt sted at bo.

Foråret og sommeren gik. Hun søgte legater fra private fonde og fik positivt svar fra i hvert fald fire, så hun kunne drage af sted med sin SU og ekstra midler til foreløbig at dække de relativt højere leveomkostninger, der er forbundet med at bo i London. Men kunne hun ikke få et udlandsstipendium til at dække studieafgiften mon?

Tilsyneladende ikke. Selv om det universitet, hun nu studerer ved, pt. rangerer som det 4. bedste i verden (<http://www.usnews.com/education/worlds-best-universities-rankings/top-400-universities-in-the-world>) kan unge mennesker, der har studeret 3 år i DK og opnået hvad der svarer til en bachelor ved f.eks. et kunstakademi i Danmark, tilsyneladende kun oppebære et sådant stipendium, hvis deres uddannelsesinstitution står på kulturministeriets liste – og det er der ingen der gør i hele den engelsktalende verden indenfor vores datters felt (Fine Art Media).

Den 1. november kunne vi i Politiken læse, at regeringen snart ville fremlægge en internationaliseringsstrategi, hvis konsekvens bl.a. ville blive, at hvis den udenlandske uddannelse var godkendt til SU, så ville det automatisk medføre godkendelse til udlandsstipendium for den enkelte studerende. Men desværre har vi ikke hørt mere herom siden.

Derfor vil vi nu gerne spørge, om der ikke snart kommer en reform, så alle vore unge får lige muligheder for at dygtiggøre sig i udlandet?

Vi forstår nemlig ikke, hvorfor f.eks. en kunsthistoriestuderende fra Københavns Universitet, der i teorien vil kunne blive optaget på samme masteruddannelse som vores datter, automatisk ville få midler til at betale sin studieafgift fra den danske stat, mens vores datter ikke kan få noget, fordi hun har tilbragt de første 3 år af sit studium på et kunstakademi.

Med venlig hilsen

Betty og Jørgen Sander Laursen

Næstvedgade 26, 1.

2100 København Ø